

Arrest

nr. 53 686 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MERAL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 10 maart 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag asielaanvragen in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 augustus 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 11 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van eerste verzoeker luidt deze als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van gemengde Roma-Ashkali origine en afkomstig uit Ferizaj, Kosovo. U was een houthakker en als bijverdienste hielp u allerlei mensen aan Servische documenten. U had een vriend die werkte bij de gemeentelijke administratie van Leskovac (Servië), alwaar de 'dislocated registry offices' van de gemeente Ferizaj zich bevinden, en u vergemakkelijkte met de hulp van deze vriend de toegang tot deze administratie voor mensen uit Ferizaj die Servische documenten wensten. Zo hielp u ondermeer ex-strijders uit het Kosovo-conflict uit 1999 omdat zij zich niet naar Servië durfden te begeven. Als gevolg van deze activiteiten begon u na de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo problemen te ondervinden met Albanezen. Twee à drie dagen na de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo (op 17 februari 2008) kwamen 's avonds drie gemaskerde en in het zwart geklede mannen uw huis binnen en bedreigden u. Ze sloegen u en beschuldigden u ervan een spion te zijn voor de Serviërs. Ze maanden u aan het land te verlaten. Dergelijke inval herhaalde zich nog twee maal. De eerste twee maal ging u niet naar de politie om deze feiten aan te geven. De derde maal echter werden u en uw echtgenote ook ernstig geslagen. U stapte daarop samen met uw echtgenote onmiddellijk naar de politie. De agenten maakten een proces-verbaal en verwezen jullie door naar de dokter. Nog diezelfde avond ging u samen met uw echtgenote met de hulp van jullie buurman Tahir naar de dokter. De dag erna kwam de politie bij jullie thuis om bijkomende vragen te stellen. Daarna werd u op straat nog regelmatig uitgescholden en twee à drie keer geslagen. U vermoedt dat dit gebeurde omdat u regelmatig naar Servië ging. Later werd uw dochter H.(...) op straat nog aangereden door onbekenden. Hierdoor heeft ze een blijvend letsel aan haar been overgehouden. Daarop besloot u het land te verlaten. Op een gegeven moment ontving u een convocatie voor de rechtbank van Ferizaj. U vermoedt dat de daders van de invallen in uw huis gevat waren en dat u werd opgeroepen om te getuigen. U had echter schrik om op deze oproeping in te gaan. U verliet Kosovo en woonde nog anderhalve maand bij ooms in Skopje (Macedonië) en nog anderhalve maand bij een nicht in Belgrado (Servië) alvorens naar België te komen. Op 10 maart 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In geval van terugkeer vreest u de Albanezen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 15 juni 2001 te Prishtinë; een kopie van uw (voormalig) Joegoslavisch paspoort, uitgereikt op 4 februari 2002 te Ferizaj; uw huwelijksakte, uitgereikt op 27 februari 2003 te Leskovac; de geboorteakten van uw drie kinderen, uitgereikt in 2004 en 2005 te Leskovac; uw lidkaart van de Roma-partij PRYK (Partia e Romane Yekhipesko pe Kosova); een ongedateerde convocatie van de Gemeenterechtbank van Ferizaj; een ongedateerd medisch attest van de polikliniek 'Zeka' in Ferizaj dat de verwondingen van uw dochter H.(...) bespreekt; en vijf medische attesten uit Kosovo en één uit België betreffende de medische situatie van uw echtgenote D.(...) A.(...) en waaruit ondermeer blijkt dat zij aan epilepsie lijdt en sinds 2001 in Kosovo in behandeling was bij een neuropsychiater.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Ferizaj wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde

missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het "wenselijk" en "geschikt" acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat "alle"

aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun "individuele" intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bevat uw relaas zoals u het deed op de zetel van het Commissariaat-generaal enkele ernstige tegenstrijdigheden met het relaas dat u uiteenzette in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 april 2009. Daar verklaarde u in maart 2008 door drie onbekende gemaskerde mannen in uw huis te zijn bedreigd en geslagen, vier maanden voor het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 2 april 2009) naar de politie te zijn gegaan en daardoor door de rechtbank te zijn uitgenodigd, waarop u weer door gemaskerde onbekenden zou zijn geslagen in uw huis, ditmaal vermoedelijk omdat ze te weten waren gekomen dat u naar de rechtbank was gegaan (CGVS-vragenlijst vraag 5). Op de zetel van het Commissariaat-generaal echter verklaarde u pas bij de derde inval – die u vijf à zes maanden voor uw vertrek uit Kosovo situeerde – te zijn geslagen, dit onmiddellijk te hebben aangegeven bij de politie, sindsdien niet meer in uw woning aangevallen te zijn geweest, maar enkel nog problemen op straat te hebben gekend, en na de laatste aanval te zijn opgeroepen om voor de rechtbank te verschijnen, maar niet op deze oproep te zijn ingegaan (CGVS-gehoorverslag p.9-11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u de oproep van de rechtbank op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde voor de laatste aanval in uw woning, stelde u het niet meer te weten (CGVS-gehoorverslag p.12), wat geen verklaring is voor voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de aanrijding van uw dochter Hurjeta, terwijl u op het Commissariaat-generaal de aanrijding van uw dochter aanhaalde als de aanleiding voor uw uiteindelijke besluit Kosovo te verlaten (CGVS-gehoorverslag p.10). Gevraagd naar een reden waarom u het niet eerder vermeldde, repliceerde u dat men u het niet heeft gevraagd (CGVS-gehoorverslag p.12), wat een weinig afdoende uitleg is aangezien u, zoals reeds opgemerkt, dit feit op het Commissariaat-generaal aangaf als de directe reden om te besluiten Kosovo te verlaten. Overigens situeerde u de aanrijding van uw dochter in 2008-2009, na de laatste inval in uw woning (CGVS-gehoorverslag p.12), terwijl uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken nu eens stelde dat uw dochter in 2004, dan weer in 2003 werd aangereden (CGVS-vragenlijst echtgenote vraag 3.5). Voorgaande inconsistenties zijn dermate fundamenteel dat geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan de door u geschetste vluchtmotieven.

Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet doordat uit de hierboven reeds geciteerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er de voorbije jaren in Ferizaj geen etnisch geïnspireerde incidenten gemeld zijn waarbij de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen betrokken waren. Eind 2009 zouden meerdere Roma-families uit de Halit Ibishi wijk wel melding gemaakt hebben van verbaal en fysiek geweld tegen hen door onbekenden. Echter, tijdens voornoemde missie van het Commissariaat-generaal gaven de gecontacteerde Roma- en Ashkali-leden van het "bureau van de gemeenschappen" categoriek aan dat er zich geen dergelijke feiten hadden voorgedaan in de wijk Halit Ibishi. Bijgevolg kan uw bewering dat u in de loop van 2008-2009 drie keer het slachtoffer zou zijn geworden van een gewelddadige inval door Albanezen in uw woning, waarbij u de derde inval aan de politie zou hebben gemeld, dan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met de beschikbare informatie.

Voorts kan nog worden toegevoegd dat u ook geen enkel overtuigend begin van bewijs aanbrengt van de feiten zoals u ze uit de doeken deed. U verklaarde naar de politie te zijn gegaan na de derde inval in uw huis, dat de politie een proces-verbaal opstelde en een onderzoek instelde naar de feiten. Echter, van dit proces-verbaal of van de daaropvolgende onderzoeksdaden legde u geen enkel bewijs voor. U verklaarde het proces-verbaal te zijn kwijt geraakt en niet meer over het dossiernummer te beschikken (CGVS-gehoorverslag p.10). Tevens verklaarde u ook over bewijzen van de politie te beschikken van de volgens uw verklaringen opzettelijke aanrijding van uw dochter, maar die niet bij u te hebben (CGVS-gehoorverslag p.5, 11). U verklaarde alle bewijsstukken van uw asielaanvraag te hebben weggegooid uit angst voor een controle van de Serviërs op de bus onderweg. Serviërs zouden namelijk liever geen documenten zien uit Kosovo. Gevraagd waarom dit is verklaarde u dat Kosovaren altijd schrik hebben van Serviërs (CGVS-gehoorverslag p.5). Deze verklaring mist elke logica, gezien u eveneens verklaarde regelmatig andere Kosovaren aan Servische documenten te hebben geholpen via een kennis bij de SUP (gemeentelijke administratie) van Leskovac. Bovendien heeft u geen enkele poging ondernomen om alsnog aan dergelijke documenten te geraken, hoewel de Kosovaarse politie er volgens uw verklaringen nog over beschikt (CGVS-gehoorverslag p.10).

Wat betreft de aanrijding van uw dochter verwees u wel naar het attest van de polikliniek 'ZEKA', maar daar staan enkel enkele oppervlakkige letsels in beschreven. Van een oorzaak is echter geen sprake, laat staan van een blijvend letsel aan het been zoals u aangaf (CGVS-gehoorverslag p.5). Wat eveneens opvalt is dat, zoals op meerdere andere medische documenten uit Kosovo die u ter

staving heeft neergelegd, de linker onderhoek van het document is weggescheurd en er bijgevolg geen enkele datum te bespeuren valt. Bovendien is het medische document van polikliniek 'Medic', waar wel nog de maand en het jaartal zichtbaar zijn, met name februari 2009, in strijd met uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken voor uw aankomst en asielaanvraag in België d.d. 7 maart 2009 anderhalve maand bij familie in Skopje en anderhalve maand bij familie in Belgrado te hebben verbleven (DVZ-verklaring vraag 34). Ook op het Commissariaat-generaal gaf u aan gedurende drie à vier maanden in Skopje en vervolgens in Belgrado te hebben verbleven alvorens in maart 2009 naar België te komen (CGVS-gehoorverslag p.6). Uit uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Kosovo blijkt aldus dat u in februari 2009 niet meer in Kosovo zou zijn geweest. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat ook op de convocaties van de rechtbank die u neerlegde de datum is uitgeveegd. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Hierdoor is uw geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang.

Gelet op wat voorafgaat kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw bewering ten gevolge van uw betrokkenheid bij het regelen van Servische documenten voor inwoners van Kosovo gevisseerd en meermaals aangevallen geweest te zijn door enkele Albanezen die u ervan beschuldigden een spion van de Serviërs te zijn.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft neergelegd doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw kinderen bewijzen uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw kinderen, en uw burgerlijke staat, maar daar wordt op zich niet aan getwijfeld. De lidkaart van de PRYK staft uw etnie, maar ook deze staat niet ter discussie. Wat betreft de attesten die de medische toestand van uw echtgenote D.(...) A.(...) bespreken dient te worden vastgesteld dat, gezien de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, nergens uit deze documenten enig verband kan blijken tussen de gezondheidsproblemen van uw echtgenote en jullie asielrelaas. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat de medische problemen van uw echtgenote niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bent u een Roma afkomstig uit Gjakovë en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. Voor uw komst naar België woonde u samen met uw echtgenoot, R.(...) A.(...) (O.V. 6.401.528), in Ferizaj. U werd opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal op 1 december 2009, maar u kon ten gevolge van herhaalde epilepsieaanvallen niet gehoord worden. Wel gaf u aan dat u zich volledig beroept op dezelfde motieven die uw echtgenoot heeft uiteengezet in het kader van zijn asielaanvraag. Dit blijkt eveneens uit de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Begin 2009 verliet u Servië samen met uw echtgenoot en kinderen en kwam u naar België, waar u op 10 maart 2009 asiel aanvraagde. Uw echtgenoot verklaarde dat jullie Kosovo verlieten omdat jullie er problemen hadden met enkele Albanezen die uw echtgenoot ervan beschuldigden een spion voor de Serviërs te zijn. Albanezen zouden een aantal keer bij jullie thuis zijn binnengevallen. Tevens zou uw dochter H.(...) met opzet aangereden zijn door Albanezen. U bent in het bezit van uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 19 februari 2001 te Prishtinë; een kopie van uw (voormalig) Joegoslavisch paspoort, uitgereikt op 10 mei 2005 te Ferizaj; en uw geboorteakte, uitgereikt op 16 september 1996 te Gjakovë.

B. Motivering

Gelet op de elementen aanwezig in uw administratief dossier kan worden vastgesteld dat u zich voor uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde problemen die werden aangehaald door uw echtgenoot (CGVS-gehoorverslag R.(...) A.(...) p.13). In het kader van zijn asielaanvraag werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Ferizaj wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht

werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatielwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het "wenselijk" en "geschikt" acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat "alle" aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun "individuele" intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bevat uw relaas zoals u het deed op de zetel van het Commissariaat-generaal enkele ernstige tegenstrijdigheden met het relaas dat u uiteenzette in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 april 2009. Daar verklaarde u in maart 2008 door drie onbekende gemaskerde mannen in uw huis te zijn bedreigd en geslagen, vier maanden voor het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 2 april 2009) naar de politie te zijn gegaan en daardoor door de rechtbank te zijn uitgenodigd, waarop u weer door gemaskerde onbekenden zou zijn geslagen in uw huis, ditmaal vermoedelijk omdat ze te weten waren gekomen dat u naar de rechtbank was gegaan (CGVS-vragenlijst vraag 5). Op de zetel van het Commissariaat-generaal echter verklaarde u pas bij de derde inval – die u vijf à zes maanden voor uw vertrek uit Kosovo situeerde – te zijn geslagen, dit onmiddellijk te hebben aangeven bij de politie, sindsdien niet meer in uw woning aangevallen te zijn geweest, maar enkel nog problemen op straat te hebben gekend, en na de laatste aanval te zijn opgeroepen om voor de rechtbank te verschijnen, maar niet op deze oproep te zijn ingegaan (CGVS-gehoorverslag p.9-11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u de oproep van de rechtbank op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde voor de laatste aanval in uw woning, stelde u het niet meer te weten (CGVS-gehoorverslag p.12), wat geen verklaring is voor voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de aanrijding van uw dochter Hurjeta, terwijl u op het Commissariaat-generaal de aanrijding van uw dochter aanhaalde als de aanleiding voor uw uiteindelijke besluit Kosovo te verlaten (CGVS-gehoorverslag p.10). Gevraagd naar een reden waarom u het niet eerder vermeldde, repliceerde u dat men u het niet heeft gevraagd (CGVS-gehoorverslag p.12), wat een weinig afdoende uitleg is aangezien u, zoals reeds opgemerkt, dit feit op het Commissariaat-generaal aangaf als de directe reden om te besluiten Kosovo te verlaten. Overigens situeerde u de aanrijding van uw dochter in 2008-2009, na de laatste inval in uw woning (CGVS-gehoorverslag p.12), terwijl uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken nu eens stelde dat uw dochter in 2004, dan weer in 2003 werd aangereden (CGVS-vragenlijst echtgenote vraag 3.5). Voorgaande inconsistenties zijn dermate fundamenteel dat geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan de door u geschetste vluchtmotieven.

Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet doordat uit de hierboven reeds geciteerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er de voorbije jaren in Ferizaj geen etnisch geïnspireerde incidenten gemeld zijn waarbij de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen betrokken waren. Eind 2009 zouden meerdere Roma-families uit de Halit Ibishi wijk wel melding gemaakt hebben van verbaal en fysiek geweld tegen hen door onbekenden. Echter, tijdens voornoemde missie van het Commissariaat-generaal gaven de gecontacteerde Roma- en Ashkali-leden van het "bureau van de gemeenschappen" categoriek aan dat er zich geen dergelijke feiten hadden voorgedaan in de wijk Halit Ibishi. Bijgevolg kan uw bewering dat u in de loop van 2008-2009 drie keer het slachtoffer zou zijn geworden van een gewelddadige inval door Albanezen in uw woning, waarbij u de derde inval aan de politie zou hebben gemeld, dan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met de beschikbare informatie.

Voorts kan nog worden toegevoegd dat u ook geen enkel overtuigend begin van bewijs aanbrengt van de feiten zoals u ze uit de doeken deed. U verklaarde naar de politie te zijn gegaan na de derde inval in uw huis, dat de politie een proces-verbaal opstelde en een onderzoek instelde naar de feiten. Echter, van dit proces-verbaal of van de daaropvolgende onderzoeksdaten legde u geen enkel bewijs voor. U verklaarde het proces-verbaal te zijn kwijt geraakt en niet meer over het dossiernummer te beschikken (CGVS-gehoorverslag p.10). Tevens verklaarde u ook over bewijzen van de politie te beschikken van de volgens uw verklaringen opzettelijke aanrijding van uw dochter, maar die niet bij u te hebben (CGVS-gehoorverslag p.5, 11). U verklaarde alle bewijsstukken van uw asielaanvraag te hebben weggegooid uit angst voor een controle van de Serviërs op de bus onderweg. Serviërs zouden namelijk liever geen documenten zien uit Kosovo. Gevraagd waarom dit is verklaarde u dat Kosovaren altijd schrik hebben van Serviërs (CGVS-gehoorverslag p.5). Deze verklaring mist elke logica, gezien u eveneens verklaarde regelmatig andere Kosovaren aan Servische documenten te hebben geholpen via een kennis bij de SUP (gemeentelijke administratie) van Leskovac. Bovendien heeft u geen enkele poging ondernomen om alsnog aan dergelijke documenten te geraken, hoewel de Kosovaarse politie er volgens uw verklaringen nog over beschikt (CGVS-gehoorverslag p.10).

Wat betreft de aanrijding van uw dochter verwees u wel naar het attest van de polikliniek 'ZEKA', maar daar staan enkel enkele oppervlakkige letsels in beschreven. Van een oorzaak is echter geen sprake, laat staan van een blijvend letsel aan het been zoals u aangaf (CGVS-gehoorverslag p.5). Wat eveneens opvalt is dat, zoals op meerdere andere medische documenten uit Kosovo die u ter staving heeft neergelegd, de linker onderhoek van het document is weggescheurd en er bijgevolg geen enkele datum te bespeuren valt. Bovendien is het medische document van polikliniek 'Medic', waar wel nog de maand en het jaartal zichtbaar zijn, met name februari 2009, in strijd met uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken voor uw aankomst en asielaanvraag in België d.d. 7 maart 2009 anderhalve maand bij familie in Skopje en anderhalve maand bij familie in Belgrado te hebben verbleven (DVZ-verklaring vraag 34). Ook op het Commissariaat-generaal gaf u aan gedurende drie à vier maanden in Skopje en vervolgens in Belgrado te hebben verbleven alvorens in maart 2009 naar België te komen (CGVS-gehoorverslag p.6). Uit uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Kosovo blijkt aldus dat u in februari 2009 niet meer in Kosovo zou zijn geweest. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat ook op de convocaties van de rechtbank die u neerlegde de datum is uitgeveegd. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Hierdoor is uw geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang.

Gelet op wat voorafgaat kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw bewering ten gevolge van uw betrokkenheid bij het regelen van Servische documenten voor inwoners van Kosovo geviséerd en meermaals aangevallen geweest te zijn door enkele Albanezen die u ervan beschuldigden een spion van de Serviërs te zijn.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft neergelegd doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw kinderen bewijzen uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw kinderen, en uw burgerlijke staat, maar daar wordt op zich niet aan getwijfeld. De lidkaart van de PRYK staft uw etnie, maar ook deze staat niet ter discussie. Wat betreft de attesten die de medische toestand van uw echtgenote D.(...) A.(...) bespreken dient te worden vastgesteld dat, gezien de ongelooftwaardigheid van uw vluchtmotieven, nergens uit deze documenten enig verband kan blijken tussen de gezondheidsproblemen van uw echtgenote en jullie asielrelaas. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat de medische problemen van uw echtgenote niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort en uw geboorteakte kunnen aan de bovenstaande bevindingen niets wijzigen. Zij bevestigen immers louter uw identiteit en nationaliteit, maar niets meer. Voornoemde elementen worden op zich door mij evenwel niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers vermelden dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op een tegenstrijdigheid in verzoekers' verklaringen met betrekking tot het ogenblik waarop het gezin een oproeping heeft ontvangen om voor de rechtbank te verschijnen, maar dat deze tegenstrijdigheid niet echt belangrijk is. Volgens verzoekers kan hieruit niet worden afgeleid dat hun verklaringen leugenachtig zijn. Er mag niet uit het oog worden verloren dat eerste verzoeker zeer uitgebreide verklaringen heeft afgelegd en het geen verwondering baart dat er één of andere tegenstrijdigheid gevonden wordt in de lange gehoorverslagen. Er kan niet redelijkerwijze worden verwacht dat dergelijke uitgebreide verklaringen volledig met elkaar zouden overeenstemmen. Volgens verzoekers wijst dit op een kennelijke onredelijkheid en is er op die grond een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers wijzen er verder op dat hun asielrelaas in twijfel wordt getrokken omdat zij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gemaakt hebben van het feit dat hun dochter opzettelijk werd aangereden op straat. Zij wijzen erop dat zij alle vragen beantwoord hebben die hen gesteld werden. Wellicht hadden verzoekers de aanrijding zelf ter sprake kunnen brengen, maar zij hebben daar niet aan gedacht en de gebeurtenis is aan de aandacht van verzoekers ontsnapt. Hieruit kan volgens verzoekers niet worden afgeleid dat de verklaringen van een asielzoeker leugenachtig zouden zijn.

Tenslotte stellen verzoekers dat bezwaarlijk kan worden betwist dat Roma-zigeuners in Kosovo op een mensonwaardige wijze worden behandeld. Zij zijn het slachtoffer van voortdurende discriminaties, soms zelfs van geweldplegingen, en dit door lokale administraties, de schoolinstellingen, de medische diensten en de plaatselijke bevolking in het algemeen. Qua opleiding, tewerkstelling, woongelegenheid en medische zorgen worden Roma-zigeuners gediscrimineerd in vergelijking met andere Kosovaarse staatsburgers. Hun kinderen krijgen in het onderwijs niet dezelfde kansen als andere kinderen. Verzoekers halen aan dat zij gediscrimineerd en geslagen werden. Als de overheid niet voldoende kan instaan voor een voldoende bescherming en evenwaardige behandeling van de Roma-zigeuners, kan terecht afgeleid worden dat deze laatsten het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Door dit niet aan te nemen heeft het Commissariaat-generaal zich volgens verzoekers kennelijk onredelijk opgesteld. Ondergeschiedt menen verzoekers op grond van de discriminatie en de mishandeling in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De bestreden beslissingen zijn gestoeld op de vaststelling dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo sinds het einde van het conflict in 1999 gevoelig is verbeterd en over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven. Bovendien bieden de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden een toereikende bescherming. Er wordt in de bestreden beslissingen bevestigd dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, maar dat dit niet kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Kosovaarse overheid streeft trouwens naar een verdere integratie van de Roma-bevolking. De algemene situatie in Kosovo vormt bijgevolg geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en de aanvragen van asielzoekers uit Kosovo dienen op hun individuele merites te worden beoordeeld. In verzoekers' relaas

werden, zo stelt de bestreden beslissing, ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot het moment waarop verzoeker de convocaties voor de rechtbank ontving. Ook werd vastgesteld dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet reppen over de opzettelijke aanrijding van hun dochter en dit later wel deden, waarbij ze bovendien dit incident op verschillende tijdstippen situeerden, wat de geloofwaardigheid van hun relaas ernstig aantast. Verder werd vastgesteld dat verzoekers geen enkel begin van bewijs aanbrachten en dat hun relaas over de etnisch geïnspireerde incidenten niet overeenstemt met de objectieve informatie over hun gemeente van herkomst waarover het commissariaat-generaal beschikt. Uit de documenten die door verzoekers wel werden voorgelegd kan evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

2.3. Van asielzoekers mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor hun vertrek uit hun land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij in maart 2008 thuis werden bedreigd door drie gemaskerde mannen. Eerste verzoeker stelde dat hij *“vier maanden geleden”* (begin 2009) naar de rechtbank in Ferizaj moest gaan en daarna wederom werd geslagen omdat ze *“te weten waren gekomen dat ik naar de rechtbank was geweest”* (stuk 14, Vragenlijst eerste verzoeker, p. 2). Later verklaarde eerste verzoeker na de onafhankelijkheid drie maal te zijn bedreigd en slechts *“veel later”*, na de derde en laatste aanval een oproeping voor de rechtbank te hebben gekregen, waarna ze nooit meer zijn huis waren binnengekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2009 en 01/12/2009, p. 10-11). Eerste verzoeker beweerde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ook dat hij uit angst niet inging op de oproeping voor de rechtbank (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2009 en 01/12/2009, p. 12). Deze verklaringen zijn onverenigbaar en hoewel verzoekers trachten deze tegenstrijdigheid te minimaliseren, stelt de Raad vast dat ze betrekking hebben op een essentieel gegeven aangezien de bedreigingen van gemaskerde mannen en de convocaties voor de rechtbank de onmiddellijke aanleiding waren voor verzoekers' vertrek uit hun land van herkomst.

2.4. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij zelf de markante gebeurtenissen aanbrengt (RvS 21 januari 2000, nr. 84.788). Bij het afleggen van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken hadden verzoekers geen melding gemaakt van het feit dat hun dochter opzettelijk was aangereden. Waar verzoekers deze nalatigheid trachten te rechtvaardigen door erop te wijzen dat er niet naar werd gevraagd en dat dit aan hun aandacht was ontsnapt, kunnen zij niet worden bijgetreden. Verzoekers hadden immers bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk te kennen gegeven dat zij alle asielmotieven en alle elementen die geleid hebben tot hun vlucht hadden aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2009 en 01/12/2009, p. 2). Het feit dat er niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744).

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, hebben de vastgestelde tegenstrijdigheden wel degelijk betrekking op de kern van verzoekers' asielrelaas waardoor de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond hiervan te besluiten tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Ten overvloede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat in de periode die verzoekers beschrijven in de gemeente Ferizaj geen etnisch geïnspireerde incidenten werden gemeld (stuk 18, Landeninformatie, SRB, Kosovo, Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Ferizaj/Urosevac, p. 11-12).

2.6. Verzoekers houden een betoog over de moeilijke socio-economische situatie waarin Roma zich bevinden en de discriminatie waaraan zij onderhevig zijn. Deze toestand wordt door de bestreden beslissing niet in het minst tegengesproken en zelfs bevestigd. Verzoekers loutere affirmaties hieromtrent zijn echter niet bij machte het beweerde onredelijke karakter aan te tonen van het besluit van de commissaris-generaal. Op grond van een analyse van de actuele situatie in Kosovo en het minderhedenbeleid van de Kosovaarse overheid, gesteund op objectieve gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid concluderen dat deze discriminaties niet gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade wordt immers vereist dat de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Met hun ongestaafde beweringen leveren verzoekers in geen geval het bewijs van het tegendeel.

2.7. De Raad wijst er tenslotte op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Door hun ongegronde kritiek op bepaalde aspecten van de motivering, tonen verzoekers niet aan dat deze gebrekkig is. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad overneemt en tot de zijne maakt. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN